DROGA DO ZDROWIA

NR. 10 i 11
1933

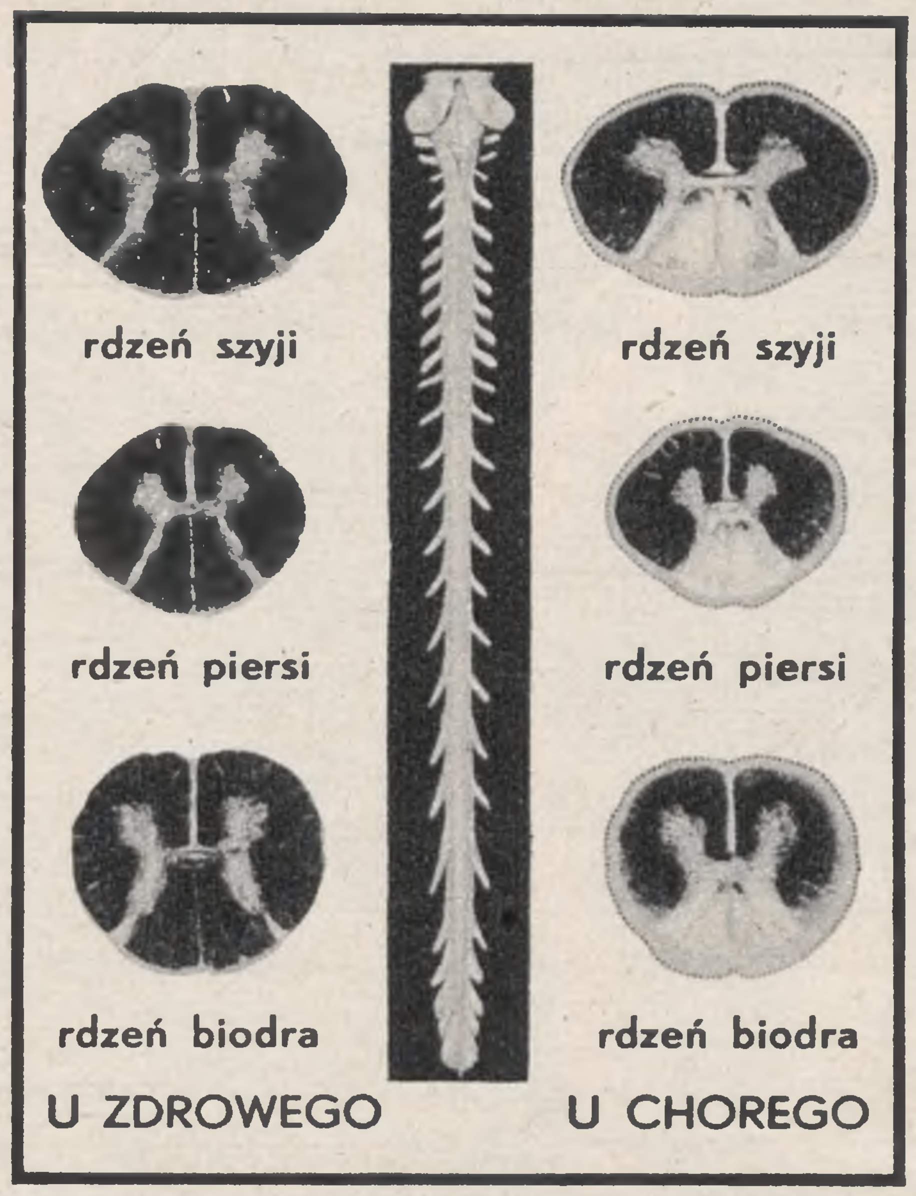

Co sprzyja szerzeniu się chorób wenerycznych?

Choroby weneryczne są zaraźliwe. Głównym ich rozsadnikiem jest podobnie, jak w gruźlicy, człowiek zakażony. Przeszczepienie choroby następuje zwykle przez cielesne obcowanie z osobą zakażoną. Lekkomyślne stosunki płciowe z osobami, o których zdrowiu nie mamy pewności, zwłaszcza z prostytutkami, zawsze kryją w sobie niebezpieczeństwo zakażenia, nigdy bowiem nie można wykluczyć bez dokładnego badania, czy ktoś nie jest wenerycznie chory, lub też czy choroba jego nie jest utajona i nie daje łatwo dostrzegalnych objawów.

Badania wykazały, że na stu chorych 62 ulega zakażeniu w stanie nietrzeźwym. Wynika z tego, że zamroczenie alkoholem potęguje sposobność zakażenia, pijani bowiem tracą bystrość spostrzegania i sprężystość woli. Okazało się także, że podchmielenie jest w tym względzie groźniejsze, niż zupełne upojenie alkoholowe.

40% wszystkich zakażeń wenerycznych zawdzięczamy prostytucji, zwłaszcza tajnej. Prostytutka, nawet wówczas, kiedy niema jeszcze objawów chorobowych, już może zakazić innych. Na podstawie statystyki, przeprowadzonej w jednem z większych miast Polski, stwierdzono, że każda niemal prostytutka (98%) przebyła trypra (rzeżączkę), a około 70% ulega zakażeniu kiłą.

Zmiany syfilityczne rdzenia kręgowego

Państwowa kontrola sanitarna nad prostytucją nie jest w stanie bezwzględnie wykluczyć możliwości zakażania, jedynie może ją ograniczyć. Wobec tej statystyki staje się jasnem, że prostytucja w wysokim stopniu przyczynia się do szerzenia chorób wenerycznych.

Równie niebezpieczną sposobnością do zakażeń wenerycznych jest nieostrożne pozamałżeńskie życie płciowe. Lekkomyślność jednego człowieka sprowadza nieraz chorobę całej rodziny. Niech za przykład posłuży przytoczony poniżej przypadek: pewien żonaty człowiek, przebywając poza domem, uległ przez nieostrożność zakażeniu tryprem czyli rzeżączką. W kilka dni potem, zanim zauważył pierwsze objawy utajonej jeszcze choroby, zaraził swą żonę, która później w następstwie choroby straciła płodność. Matka żony równocześnie korzystała wraz z nią z tychsamych sprzętów, używanych do higjeny narządów kobiecych (przybory do płukania, gąbki), w następstwie czego i ona zakaziła się tryprem, a od niej jej małżonek. Takich lub podobnych przykładów możnaby przytoczyć więcej.

Równoczesne używanie tychsamych przedmiotów przez chorych i zdrowych np. używanie wanien, szczotek, gąbek, bielizny, zakażonych ropą, zawierającą zarazki trypra, nieraz bywa przyczyną przeniesienia choroby z matki lub opiekunki na dziecko. Według niektórych obliczeń liczba takich zakażeń pozapłciowych (także przeszczepienie kiły przez pocałunek) wynosi ponad 10% ogólnej liczby wenerycznie chorych.

Lek. S.

Rodzaje chorób wenerycznych i ich nazwy

Trzy najważniejsze choroby weneryczne u nas spotykane:

Kiła (wrzód twardy)

czyli
Syfilis
czyli
Lues
czyli
Przymiot
wywołuje zarazek t. zw. krętek blady

Rzeżączka

czyli
Wiewiór
czyli
Tryper
wywołuje zarazek t. zw. dwoinka Neissera (tryprowa)

Szankier miękki

czyli
Wrzód weneryczny
wywołuje zarazek t. zw. laseczka

Zarazki chorób wenerycznych nie są dostrzegalne dla gołego oka — widzieć je można tylko przez układ szkieł powiększających (mikroskop).

Plamy syfilityczne na czole

Plamy syfilityczne na rękach

CHOROBY WENERYCZNE

Jeszcze do dziś słowo: „choroby weneryczne“ wywołuje pośród mniej oświeconego ogółu pewien wstrząs natury uczuciowej. Dla jednych posądzenie o te choroby stanowi rodzaj obrazy, dla innych są one pełną tajemnic groźbą. Przemilcza się je, ukrywa się je wstydliwie, uważa się je za coś hańbiącego.

Wszystkie choroby są równe, każda jest bowiem nieszczęściem. Nie można ich dzielić na „hańbiące“ i „nie hańbiące“.

Liczne choroby zakaźne najpraktyczniej jest dzielić podług „wrót zakażenia“. Wrotami zakażenia choroby zakaźnej nazywamy narząd, przez który zarazek dostaje się do ustroju i, co ważniejsza, w którym znajduje możność rozwoju. Naprzykład wiemy, że dla tyfusu, cholery i czerwonki wrotami jest przewód pokarmowy, dla innych chorób, np. wąglika — skóra.

Syfilis wrodzony

Chorobami wenerycznemi nazywamy zakaźne choroby, dla których wrotami jest narząd moczopłciowy, albo — które tylko za jego pośrednictwem mogą się przenieść na inne narządy. Choroby weneryczne podobnie, jak wszystkie choroby zakaźne, przedstawiają najwięcej możliwości do leczenia i do zupełnego wyleczenia.

Od czasu wykrycia zarazków, wywołujących je, zdobyliśmy otwartą drogę do przyczynowego leczenia chorób wenerycznych. Odkrycie odczynu Wassermana, wynalezienie salwarsanu, leku swoistego przeciw kile, dało w ręce człowieka potężną broń przeciw temu wrogowi. Teraz od nas samych, od uświadomienia mas, od siły szeroko roztoczonej walki zależeć będzie rychłe usunięcie chorób wenerycznych z powierzchni ziemi. Ale każdy musi pamiętać: nie jest hańbą być chorym, natomiast zbrodnią staje się zaniedbanie choroby, a przez to przenoszenie jej na innych. Nie jest wstydem być chorym, natomiast obowiązkiem każdego jest leczyć się i wyleczyć się, aby nie rujnować własnego ustroju i nie stanowić źródła zakażeń dla otoczenia. *Dr. M.*

PIERWSZE OBJAWY CHORÓB WENERYCZNYCH

Każda ze spotykanych u nas chorób wenerycznych, t. j. kiła, wiewiór czyli tryper, oraz szankier miękki — wywołana jest przez odmienny zarazek chorobowy, niedostrzegalny dla oka, nieuzbrojonego w silne powiększające szkła.

Pojawienie się pierwszych objawów chorobowych jest poprzedzone tak zwanym okresem utajonej choroby, trwającym od chwili zakażenia do jawnego wybuchu choroby. Okres ten jest dla każdej z trzech wymienionych chorób odmienny, podobnie, jak i objawy, które jednak mogą być do siebie podobne.

Podajemy krótki opis pierwszych objawów chorób wenerycznych.

1. Tryper czyli wiewiór: W 2—8 dni po podejrzanym stosunku płciowym występuje:

u mężczyzn pieczenie, swędzenie oraz ból w cewce moczowej, zwłaszcza podczas oddawania moczu, a u wylotu cewki pojawia się początkowo skąpa śluzowa, później obfitsza ropna wydzielina barwy żółto- zielonawej. Samoistne wzwody członka sprawiają ból.

U kobiet obok bólu i uczucia pieczenia spotykamy upławy.

Wydzielina, wydobywająca się z narządów rodnych zawiera zarazki, t. zw. dwoinki tryprowe, toteż przeniesiona na inne błony śluzowe, np. oczu, może wywołać groźne zapalenie oczu, grożące ślepotą.

Paraliż postępowy

2. Kiła nieleczona jest długotrwałą chorobą, która ciągnie się nieraz przez dziesiątki lat i powoduje olbrzymie szkody w całym ustroju ludzkim. Zarazek chorobowy, który dostanie się na naskórek, nawet niewidocznie uszkodzony, po upływie 3—6 tygodni wywołuje tzw. owrzodzenie twarde, niebolesne, któremu może towarzyszyć również niebolesny obrzęk najbliższych gruczołów chłonnych. Owrzodzenie to najczęściej powstaje na narządach płciowych lub w ich otoczeniu; może ono powstać również w każdem innem miejscu ciała, np. na ustach, wargach, piersiach, które zostało uszkodzone i zakażone. Wrzód ten goi się szybko, lecz nie jest to dowodem, że choroba się skończyła. Zarazki przechodzą do krwi, w której pozostają przez długi czas, wywołując dalsze objawy chorobowe.

3. Szankier miękki czyli wrzód weneryczny jest stosunkowo najłagodniejszą chorobą weneryczną. Po 48 godzinach w miejscu uszkodzonej i zakażonej skóry powstaje bardzo bolesne owrzodzenie (jedno lub kilka — w kile — tylko jedno), połączone z bolesnym obrzękiem gruczołów chłonnych, które zwykle ulegają zropieniu. Choroba ta zwykle przebiega bez późniejszych powikłań w innych częściach ustroju, jednak może wywołać głębokie uszkodzenie miejscowe.

Pouczenie dla chorych na kiłę

Kiła jest chorobą bardzo zaraźliwą. Musisz być ostrożny(a) i uważać, aby nie przenieść swej choroby na drugich i to nietylko przez obcowanie płciowe, ale również i przez pocałunek, spanie w tem samem łóżku, przez używanie tych samych naczyń do jedzenia i do picia, tych samych ręczników, mydła itp. Jednorazowem leczeniem nie wyleczysz swej choroby: może się ona powtórzyć po pewnym czasie. W razie ukazania się białych plam na błonie śluzowej jamy ustnej, na języku, na dziąsłach, lub plam na skórze, na częściach rodnych lub dokoła odbytnicy, mimo że nie sprawiają one żadnych dolegliwości, należy zgłosić się natychmiast do lekarza celem zbadania i przeprowadzenia leczenia. Ale nawet, kiedy nie wystąpią żadne podejrzane objawy, należy bezwzględnie zgłaszać się co pewien czas (np. co 2 miesiące) do lekarza celem dokładnego zbadania, łącznie ze zbadaniem krwi. Leczenie niekoniecznie musi być przeprowadzone w klinice lub szpitalu (z wyjątkiem przypadków, bezwzględnie przeznaczonych przez lekarza do leczenia w klinice lub w szpitalu) i, lecząc się, można wykonywać swe obowiązki zawodowe.

Jeżeli według wskazówek lekarza leczyć się będziesz przez czas dłuższy, około 3 lat, wówczas będzie można przypuszczać, że się wyleczysz tak, że późniejsze ciężkie schorzenia nerwowe lub choroby serca nie wystąpią. Tylko lekarz po dłuższej obserwacji, po kilkakrotnem zbadaniu krwi i płynu mózgowo-rdzeniowego będzie w stanie orzec o zupełnem wyleczeniu.

Związki małżeńskie będzie można zawrzeć dopiero po kilku latach, po otrzymaniu pozwolenia od lekarza, w przeciwnym razie możesz przenieść chorobę na żonę i dzieci, narażając żonę na długotrwałą chorobę, na częste poronienia lub porody dzieci nieżywych albo niezdolnych do życia, a nawet kalek. W razie odpowiedniego leczenia i zachowania wskazówek lekarza choroba, na którą cierpisz, jest zupełnie uleczalną.

Do leczenia zgłaszać się należy punktualnie według wskazówek lekarza. W czasie leczenia (zwłaszcza rtęcią) należy dbać troskliwie o higjenę jamy ustnej, czyścić zęby szczoteczką i proszkiem do zębów po każdem jedzeniu oraz płukać roztworem, przepisanym przez lekarza.

Palenie tytoniu w czasie leczenia jest zakazane; nadmierne palenie działać może drażniąco na błony śluzowe jamy ustnej i przyczyniać się do powstania długotrwałych zmian, trudno dających się wyleczyć. Zakazane jest spożywanie potraw zbyt ostrych, surowych owoców, sałat i t. p., które mogłyby wywołać biegunkę. Kiedy nastąpi biegunka, ślinotok, obrzmienie dziąseł, zaczerwienienie skóry, obrzęki nóg lub powiek, natychmiast należy zgłosić się do lekarza. W czasie leczenia należy prowadzić tryb życia spokojny, wcześnie udawać się na spoczynek, unikać napojów alkoholowych, gdyż one osłabiają obronne środki ustroju. Czas trwania leczenia i liczbę potrzebnych leczeń określi tylko lekarz. *Należy pamiętać, że jedno leczenie nie wystarczy.* Jeżeli osoba świadoma tego, że nie jest jeszcze wyleczona, obcuje cieleśnie i zakaża zdrową kobietę, popełnia występek i podpada karze.

Pouczenie dla chorych na rzeżączkę

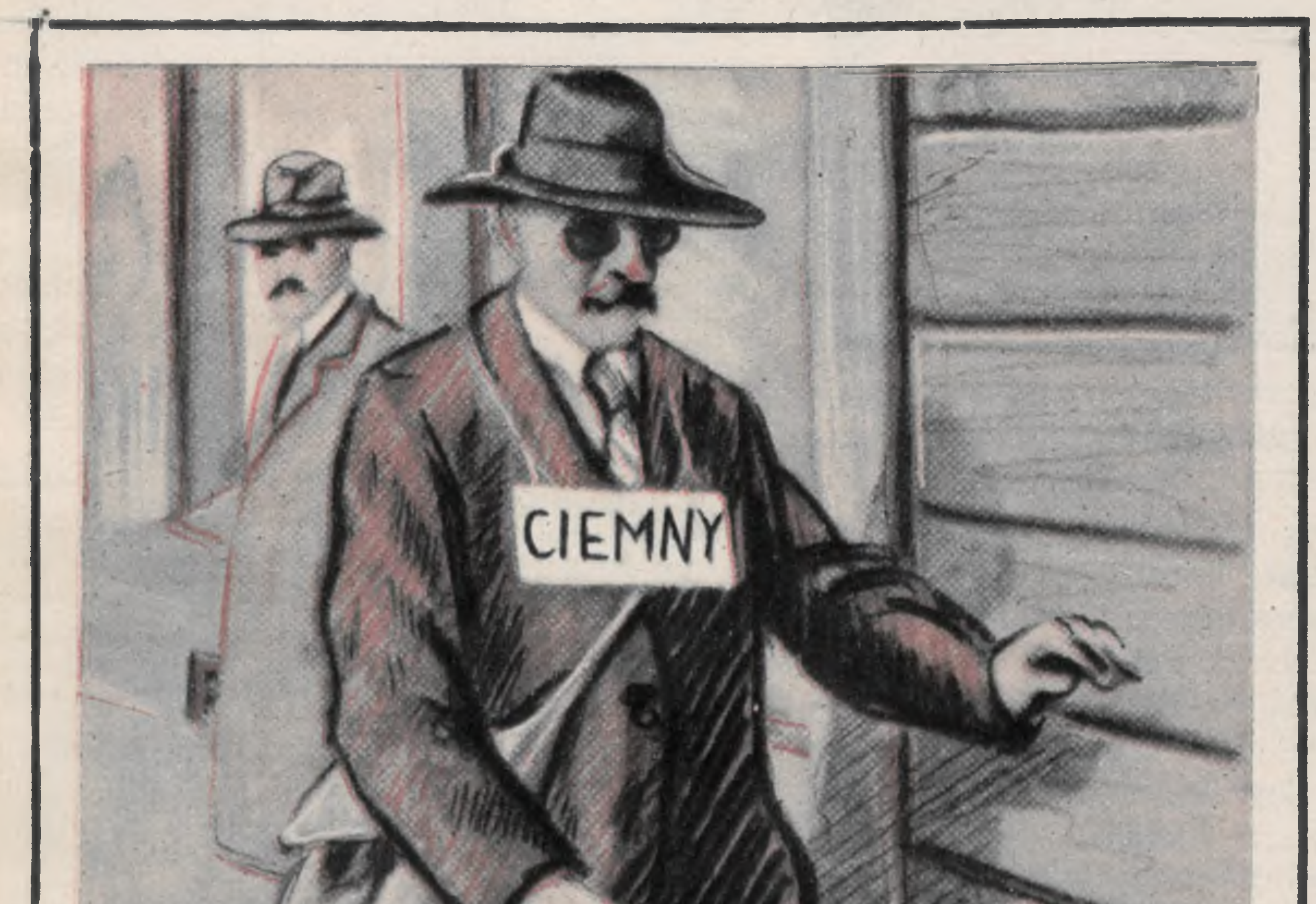
Rzeżączka (tryper, wiewiór) jest chorobą bardzo zaraźliwą. Przed zupełnem wyleczeniem nie wolno bezwarunkowo obcować cieleśnie. Jeżeli kropla wydzieliny ropnej z cewki moczowej dostanie się do oczu, powstaje gwałtowne zapalenie, które doprowadza do ślepoty. Należy więc po każdem dotknięciu części rodnych starannie umyć ręce wodą i mydłem. W czasie trwania choroby należy zaprzestać uprawiania sportów, nie wolno tańczyć, jeździć konno i na rowerze. Wszelkie gwałtowne poruszenia są wzbronione ze względu na możność powstania poważnych powikłań chorobowych (np. zapalenia najądrza). Bezwzględnie są wzbronione napoje wyskokowe (wódka, likiery, wino, piwo) oraz ostre i pieprzne potrawy.

Dozwolone są: kawa, herbata, kakao, mleko, limonada, woda (w dużych ilościach, zwłaszcza w początkach choroby), zupy, rosoły, mięso, jarzyny, potrawy słodkie, chleb biały i razowy.

Należy dbać o codzienne wypróżnienie.

Członek należy utrzymywać w czystości, zmywając wodą części płciowe kilka razy na dzień; w razie obfitego wycieku ropnego założyć nieco waty przed ujście cewki. Watę, zanieczyszczoną wydzieliną ropną, należy spalić.

Zalecone przez lekarza wstrzykiwania należy wykonywać punktualnie i starannie według udzielonych wskazówek. Przed każdem wstrzyknięciem należy oddać mocz, aby przepłukać cewkę moczową z zawartości ropnej, obmyć żołądź i ujście cewki wodą oraz wstrzyknąć przepisaną ilość płynu do cewki moczowej, zatrzymując płyn w cewce moczowej conajmniej przez 5 minut. Liczbę dziennych wstrzykiwań określi lekarz. Po skończonem wstrzyknięciu należy przepłukać strzykawkę ciepłą wodą i przechować ją najlepiej w naczyniu szklanem, zanurzywszy jej koniec w roztworze, używanym do wstrzykiwań.

Aby uniknąć zmaz nocnych (mimowolnych wycieków nasienia w nocy), należy sypiać nie więcej, niż 7 godzin pod przykryciem lekkiem, w temperaturze pokojowej chłodnej; wieczerzę należy jadać wcześnie. Jeżeli zmazy są częste, należy powiadomić o tem lekarza.

Zaprzestać leczenia można tylko wtedy, kiedy lekarz uzna to za stosowne.

Rzeżączka nie jest wyleczona, jeżeli ropa przestanie wydobywać się z cewki moczowej; wyleczenie stwierdzić może tylko lekarz po dłuższem i dokładnem badaniu i przez zastosowanie specjalnych sposobów badania. Pojawienie się niewielkiej kropli wydzieliny w ujściu cewki w godzinach rannych, lub obecność nitek w moczu może być objawem przewlekłej rzeżączki tak samo zaraźliwej, jak i rzeżączka ostra.

Przed każdem badaniem u lekarza należy zatrzymać mocz w pęcherzu przez dłuższy czas, oczywiście, jeżeli to jest możliwe, przez kilka godzin.

Nie należy wstępować w związki małżeńskie bez poddania się badaniu u lekarza i bez uzyskania jego zezwolenia. Podjęcie stosunku płciowego z kobietą zdrową przed zupełnem wyleczeniem choroby zakaża kobietę. Rzeżączka kobiet jest chorobą bardzo poważną, trudno uleczalną i nawet grozi ciężkiemi powikłaniami i bezpłodnością.

W razie zastosowania powyższych wskazówek choroba Twa jest uleczalna. Niewyleczona przejść może w stan przewlekły, bardzo trudny do wyleczenia i groźny w następstwach, np. przez wytworzenie się zwężenia cewki.

SYFILIS A MAŁŻEŃSTWO

Syfilis najzłośliwiej odbija się na potomstwie. Praktycznie rzecz się przedstawia tak, że ojciec zaraża matkę, a po matce chorobę dziedziczy dziecko. Aby wykazać fatalne skutki rodzicielskiej kiły, przytoczymy statystykę amerykańską, która mniejwięcej odpowiada naszym stosunkom. Z 1700 ciężarnych kobiet 34% poroniło lub wydało na świat nieżywe dzieci; 56% z żywo urodzonych dzieci zmarło w pierwszych miesiącach, a więc tylko 10% przekroczyło pierwszy rok życia. Wynik to bardzo smutny. Należy jednak zwrócić uwagę na następujący fakt: fatalne następstwa kiły dziedzicznej występują tylko w razie świeżego zakażenia rodziców. Wedle ustalonego prawa w takim wypadku pierwsze dziecko bywa ciężko chore, następne zaś bywają coraz mniej dotknięte tak, że wkońcu mogą rodzić się zupełnie już normalne dzieci, nawet wówczas, jeżeliby rodzice wcale się nie leczyli.

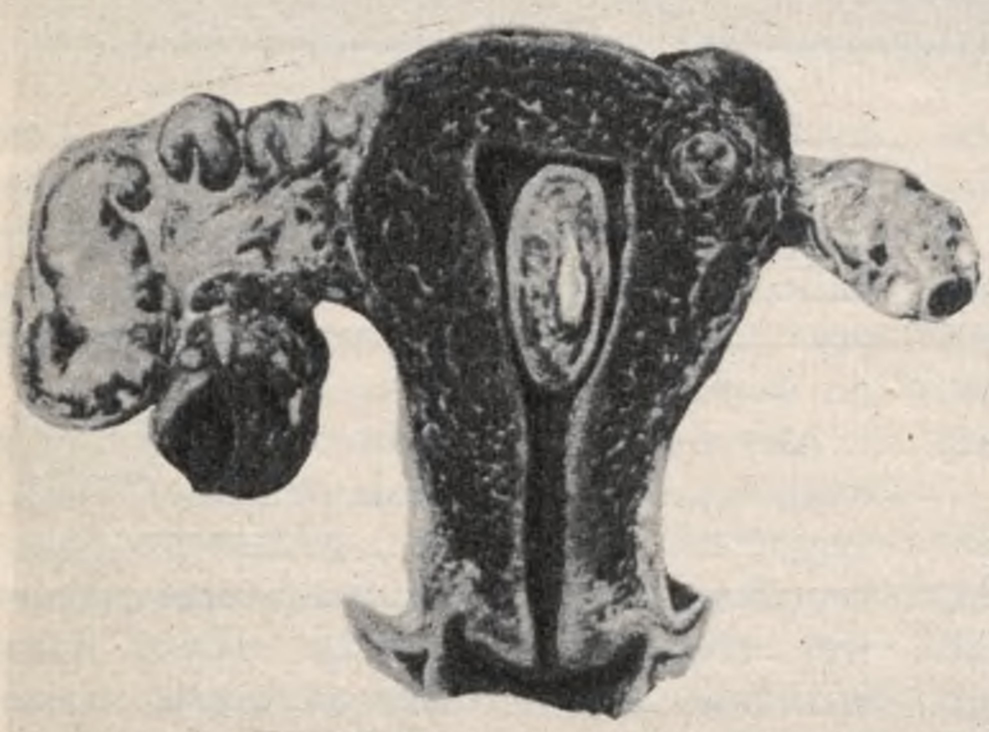
Toteż lekarz nigdy nie powinien udzielać pozwolenia na małżeństwo człowiekowi, który świeżo przechodził syfilis. Istnieje przepis, którego nie należy nigdy przekraczać: żenić się można conajmniej w trzy lata po zakażeniu, a w rok po ustąpieniu ostatnich objawów choroby.

Od czasu wprowadzenia leczenia salwarsanem okres ten da się znacznie skrócić. Obecnie stało się prawidłem, że tylko ci mężczyźni, którzy ze zbrodniczą lekkomyślnością przechodzą do porządku dziennego nad przepisami lekarskiemi i którzy z dziecinnem niedbalstwem odnoszą się do zaleconego leczenia, zarażają swoje żony i stają się ojcami chorego potomstwa. Natomiast mężczyźni, którzy wyczekują odpowiednio długo i skrzętnie przeprowadzają leczenie pod kierunkiem biegłego lekarza, stają się ojcami zdrowych i silnych dzieci. *Dr. O.*

Późny syfilis

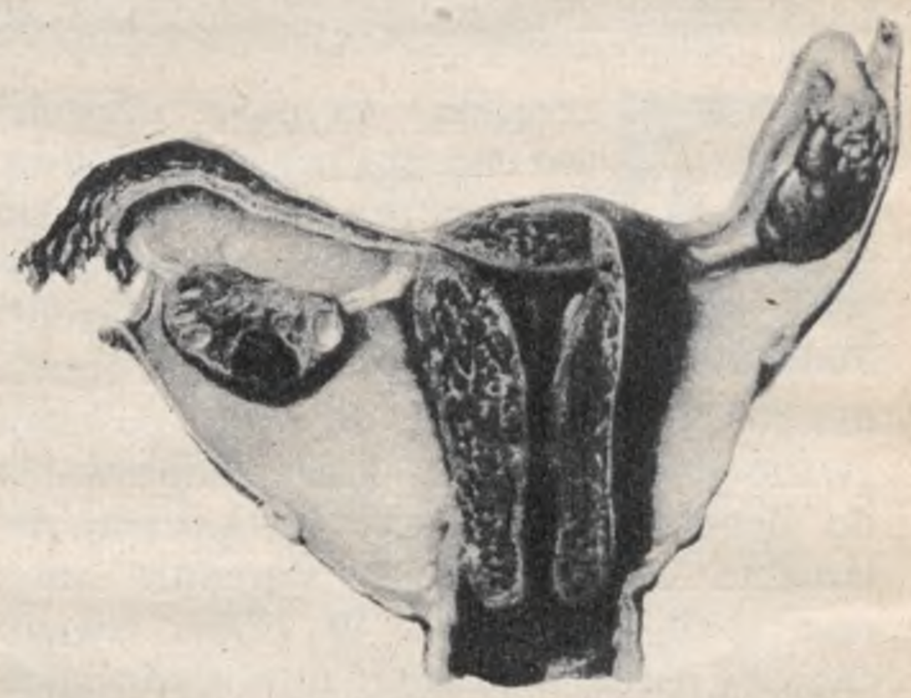
Rzeżączka a małżeństwo

Macica i przydatki maciczne ze zmianami rzeżączkowemi

Zakraplanie oczu niemowlęcia dla ochrony przed zapaleniem tryprowem

Macica i przydatki maciczne kobiety zdrowej

Kto przebył rzeżączkę, powinien przed wstąpieniem w związki małżeńskie poddać się badaniu lekarskiemu w celu stwierdzenia, czy choroba straciła już właściwości zaraźliwe. Jest to konieczne, zwłaszcza jeśli od zakażenia się tryprem nie minęły jeszcze dwa lata, gdyż w ciągu takiego okresu czasu bardzo często (w 40—50%) jeszcze istnieje możność zarażenia. O wprost zbrodniczych jednostkach, które już w kilka tygodni po zarażeniu się zawierają związek małżeński, nie będziemy wcale mówili. Natomiast chory, obarczony przewlekłym tryprem, często przypuszcza, że został już oddawna wyleczony i z czystem sumieniem żeni się, pomimo to jednak zaraża żonę.

Pomyślny wynik pewnych sposobów badania upoważnia lekarza do zezwolenia na małżeństwo. W przeciwnym razie chory na przewlekłą rzeżączkę najczęściej zaraża żonę. Choroba kobiety, której małżeństwo i tak przynosi wiele przykrych niespodzianek, czyni z niej pożałowania godną istotę, która często ukrywa swe dolegliwości nietylko przed lekarzem, ale nawet przed sprawcą zakażenia — własnym mężem.

Brak szczerości u mężczyzn staje często na przeszkodzie do zahamowania postępów nieszczęsnej choroby przez zastosowanie odpowiedniego leczenia. Nieszczerość ta staje się tem karygodniejsza, że lekarz, któregoby wezwał troskliwy mąż, mógłby bez szkody dla wyników leczenia zataić przed żoną źródło jej choroby, a jednocześnie uratować ją od jej skutków, któreby mogły zaciążyć na całem jej życiu. Najczęściej o leczeniu rzeżączki u kobiety nikt nie myśli, rzeżączka przenosi się na wewnętrzne narządy płciowe i powoduje ciężkie, nieuleczalne zmiany. *Dr. O.*

Wypadanie włosów syfilityczne

Wypadanie włosów niesyfilityczne

Tryper jako klęska społeczna

Mało zapewne ludzi zdaje sobie sprawę ze społecznego znaczenia, jakie ma walka z tryprem i nieobliczalnemi wprost szkodami, jakie ta choroba wyrządza społeczeństwu.

W wielkich miastach zapadalność na trypra jest bardzo wysoka. Wynikiem tego są wielkie szkody materjalne, związane z kosztami często wielomiesięcznego leczenia oraz ze straconemi przez chorych dniami pracy. Jeszcze większe znaczenie mają powikłania tryprowe: zapalenie stawów i najądrza u mężczyzn. Zapalenie stawów (często zwłaszcza kolanowych) może pozostawić zesztywnienie, powodujące inwalidztwo i niezdolność do pracy. Zapalenie najądrza może spowodować stałą niepłodność. Prawie 100% niepłodności męskiej jest pochodzenia tryprowego.

Największe spustoszenia szerzy jednak tryper wśród kobiet. Niedość, że jest on u nich trudno wyleczalny, że leczenie wymaga długiego czasu i wielkiej cierpliwości, powoduje on jeszcze ciężkie powikłania: Zakażenie wstępuje w górę, obejmuje błonę śluzową macicy, przechodzi do jajowodów, tkanki okołomacicznej i do jajników. Wszystkie te sprawy chorobowe powodują niepłodność (powyżej 90% wszystkich przypadków niepłodności u kobiet) oraz trwałe kalectwo dziesiątków tysięcy kobiet. Chore te zapełniają wszystkie szpitale i oddziały ginekologiczne. Przewlekłość tych chorób, oraz ich bolesność wyniszczają ustrój kobiety, uniemożliwiają jej pracę, nawet najlżejszą, i grożą jej tysiącem niebezpieczeństw: każda ciąża lub poród grozi jej zaostrzeniem choroby, a nawet tryprową gorączką połogową, grozi ślepotą nowonarodzonemu dziecku. Każde przerwanie ciąży czy zabieg leczniczy grozi w tych przypadkach ogólnem, nieraz śmiertelnem zakażeniem ustroju. Długotrwała choroba wyniszcza materjalnie, rujnuje rodzinę, obciąża społeczeństwo istotami niezdolnemi do pracy. Nie można więc lekceważyć trypra, nie można go zaniedbywać tembardziej, że leczony od początku daje się łatwo usunąć.

Dr. M.

Zmiany reumatyczne na tle tryprowem

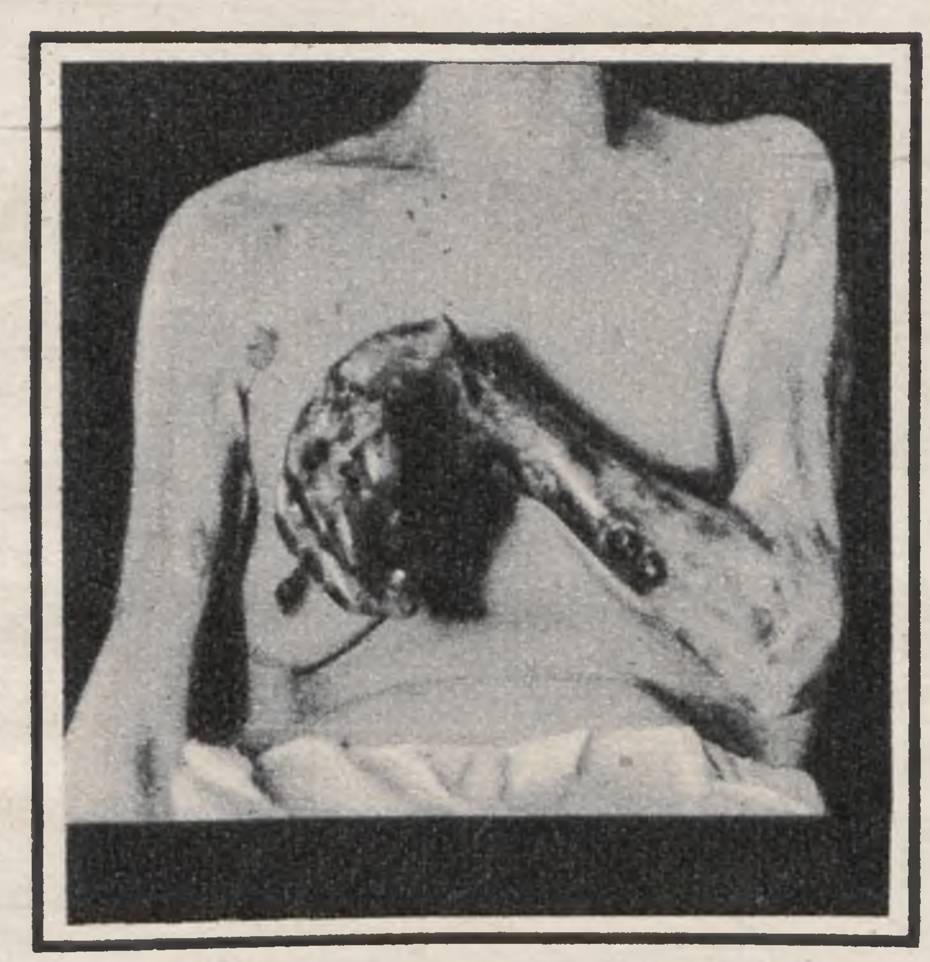
Jak chronić się przed zakażeniem wenerycznem?

Aby się ustrzec przed chorobami wenerycznemi, należy dbać o higjenę swego życia płciowego. Najpewniejszem zabezpieczeniem przed niemi jest oczywiście zupełna wstrzemięźliwość płciowa do czasu zawarcia związków małżeńskich. Ta ochrona jednak, zwłaszcza dzisiaj, wobec ciężkich warunków gospodarczych nieraz nie zezwalających na małżeństwo, niezawsze może być przeprowadzona. Wszelkie inne środki ostrożności mogą znacznie zmniejszyć niebezpieczeństwo zakażenia, lecz nie dają całkowitej pewności ochrony. Niemniej przeto należy je zachowywać zawsze, kiedy zakażenie jest możliwe.

Przekonano się, że stosowanie pewnych maści lub płynów możliwie najwcześniej po zakażeniu zmniejsza prawdopodobieństwo choroby do kilku procent. Im wcześniej po stosunku płciowym stosuje się owe środki zapobiegawcze, tem pewniejszy jest ich skutek. Jakich leków zapobiegawczych i w jaki sposób używać, może pouczyć lekarz lub poradnia zapobiegawcza.

Każdy powinien wiedzieć, że w interesie jego własnego zdrowia i w interesie jego rodziny leży ochrona przed zakażeniem wenerycznem. Chorobom wenerycznym można skutecznie zapobiegać. Już unikanie styczności z prostytutkami usuwa bardzo groźną sposobność zakażenia. W razie choroby nie wolno zwlekać z zasięganiem porady lekarskiej. Leczenie należy przeprowadzić według wskazań lekarskich, a wtedy można liczyć na zupełny powrót do zdrowia. „Cudowne“ uleczenia chorób wenerycznych tzw. środkami domowemi są zwykłem oszustwem, i mogą przynieść choremu tylko szkodę, narażając go na zaniedbanie choroby i różne powikłania chorobowe.

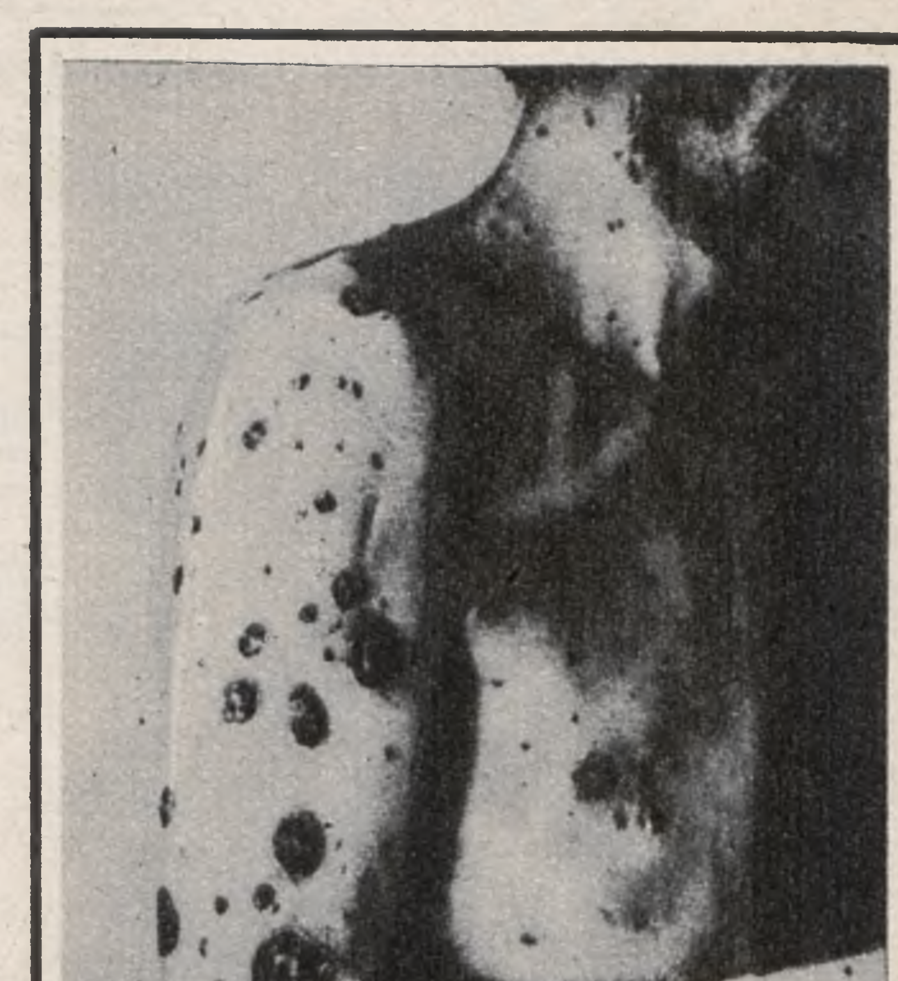
Lek. S.

Późny syfilis

Owrzodzenia syfilityczne

Owrzodzenia syfilityczne

Syfilis wrodzony

OKRESY SYFILISU
CZYLI KIŁY

Ze względów praktycznych zakażenie kiłowe dzielimy na cztery okresy:

Okres 1, zwany zmianą pierwotną, kiedy w 3—6 tygodni po zakażeniu zjawia się wrzód niebolesny, gładki, o twardych brzegach oraz twardnieją pachwinowe gruczoły chłonne.

Okres 2 — jest to okres rozsiania się krętka bladego, powodującego zakażenie kiłowe i szerzącego je przez krew po całym ustroju.

Okres 3 — okresowe nawroty choroby, zależne od leczenia i oporności ustroju itp.

Okres 4 — zmiany w układzie nerwowym: wiąd rdzenia, porażenia postępujące i inne.

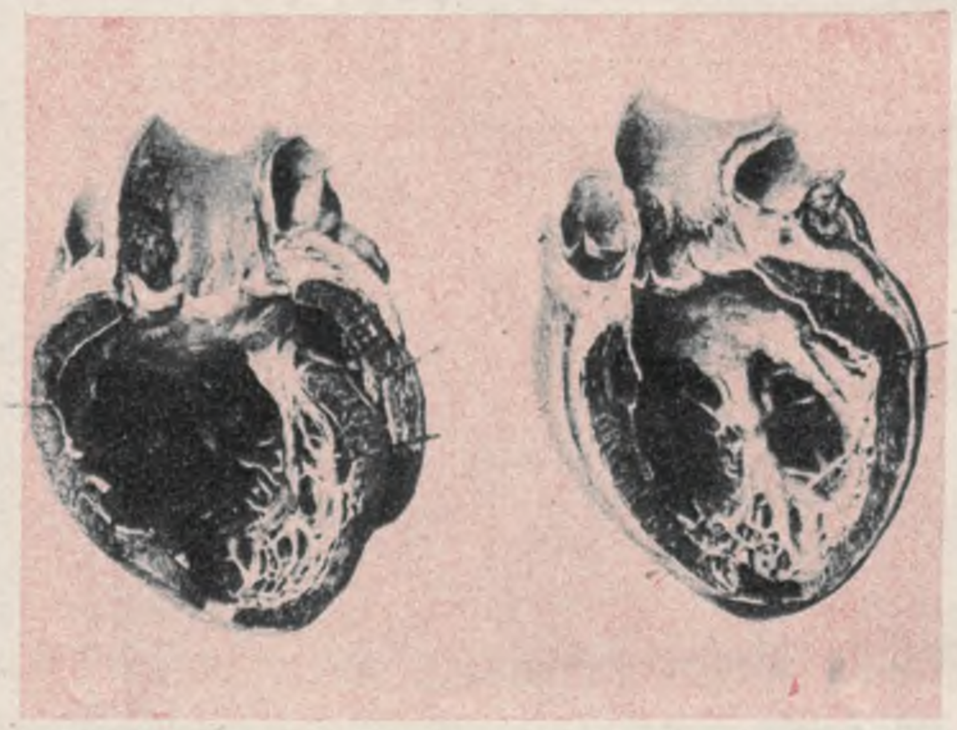

Syfilis wrodzony

Choroby weneryczne a alkoholizm

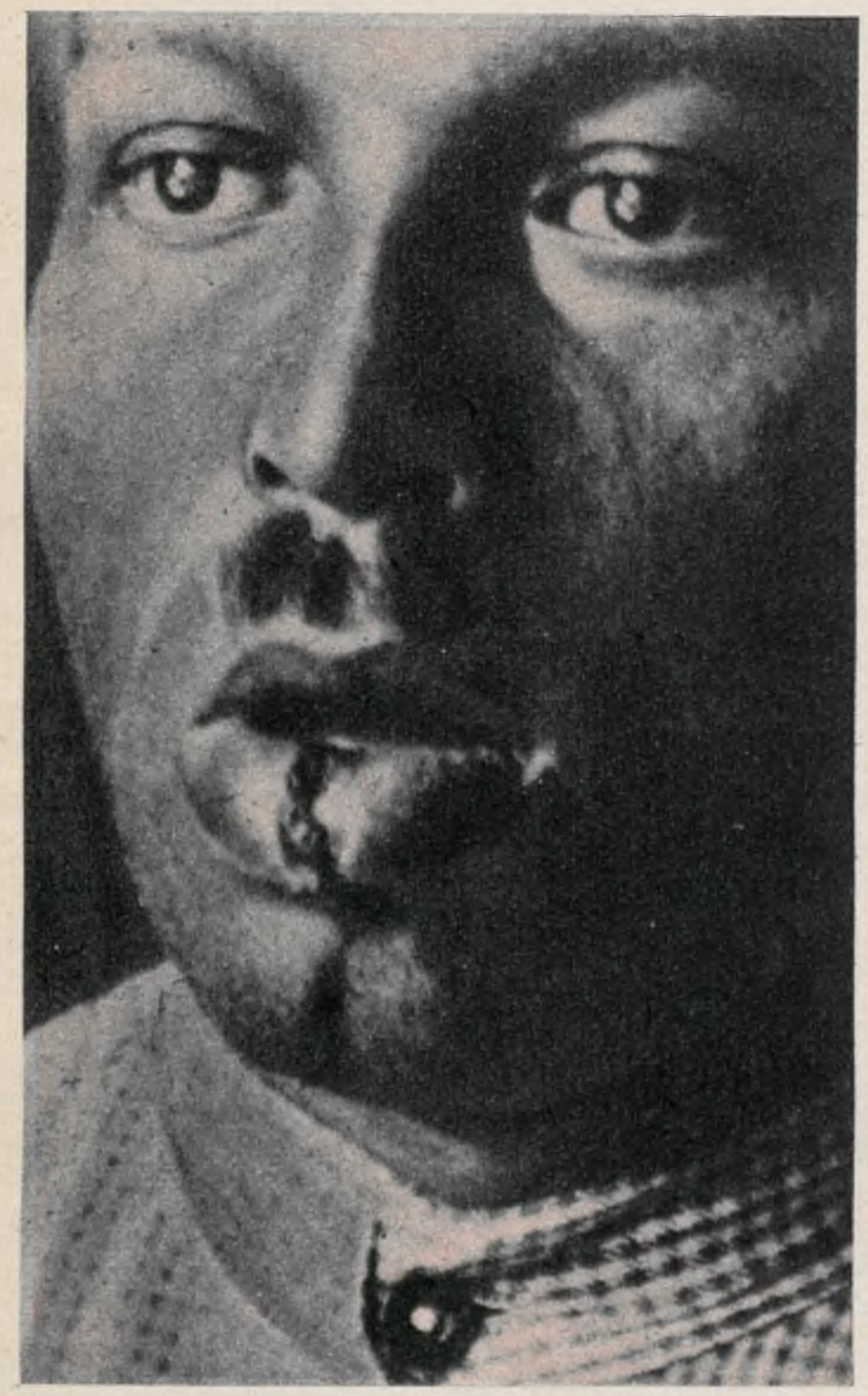
Te dwie plagi ludzkości znajdują się w ścisłem przymierzu. Najlepszym tego dowodem jest statystyka, wykazująca ścisłą zależność natężenia alkoholizmu i zapadalności na choroby weneryczne.

Składa się na to kilka przyczyn. Po pierwsze, upojenie alkoholowe przez usunięcie moralnych hamulców, a w wypadkach przewlekłego alkoholizmu przez zwyrodnienie, spaczenie umysłowości pijaka stanowi główną podnietę do korzystania z usług prostytucji. Po drugie, zamroczenie alkoholowe osłabia kontrolne działanie rozsądku, usuwa z pamięci niebezpieczeństwo, stosowanie środków ochronnych, czyni człowieka ślepym na możliwość zarażenia się w warunkach, w których jest ono zupełnie pewne. Po trzecie, alkohol, jak każda trucizna, bardzo osłabia naszą odporność: poraża białe krwinki i ułatwia zakażenie nawet wówczas, kiedy w stanie trzeźwym większa oporność ustroju je uniemożliwiłaby.

Syfilityczne schorzenia serca

Dr. M.

Syfilis

Ilu ludzi choruje na choroby weneryczne?

Brak należytego uświadomienia o chorobach wenerycznych, zwłaszcza zaś — o warunkach, w których powstaje zakażenie, bardzo sprzyja szerzeniu się tych chorób.

Im niższa jest kultura społeczeństwa, im mniejsze zatem uświadomienie sanitarne, tem większą bywa częstość chorób wenerycznych. W Południowej Ameryce, Hiszpanji i Portugalji chorowało według przedwojennych obliczeń około 20—30% całej ludności. W Afryce 56% wszystkich murzynów cierpiało na choroby weneryczne, przedewszystkiem kiłę. W Niemczech zapada na kiłę 4% ludności — podobnie i u nas. Siedliskiem chorób wenerycznych są przedewszystkiem miejscowości, gęsto zaludnione i dlatego znajdujące się w złych warunkach życiowych, zwłaszcza zaś miasta, gdzie przebywa dużo ludności napływowej, jak miasta stołeczne, portowe itp.

Syfilis

WARUNKI PRENUMERATY: z przesyłką pocztową rocznie 3 zł, numer pojed. 30 gr. Redaktor odpowiedzialny: Dr. Ryszard Kunicki. Wydawca: Okręgowy Związek Kas Chorych w Krakowie. Adres Redakcji i Administracji: „Droga do Zdrowia“ Kraków, ul. Batorego 5. Telefon 138-10. — Drukarnia Narodowa w Krakowie